

Arrest

nr. 232 477 van 12 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.- C. RECKER
Square Eugène Plasky 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. RECKER en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 5 oktober 2018.

1.2. Op 9 januari 2019 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 28 mei 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ('hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Guanare op 20 maart 1985. U behaalde een diploma verpleegkunde in juli 2016. U werkte in het universitair ziekenhuis M. O. in Guanare van 1 september 2013 tot 20 december 2017. Sinds 24 augustus 2015 tot 15 à 20 dagen voor uw vertrek werkte u in la Cepella, de gevangenis van Guanare.

U was nooit politiek actief in Venezuela. Bij de verkiezingen was u verplicht een foto te nemen toen u ging stemmen. In maart 2017 werd u verplicht om een carnet de la patria af te halen.

In oktober of november 2017 werd aan u gevraagd om een rood uniform te dragen bij uw werk in de gevangenis la Cepella. U weigerde dit en werd hier bij drie gelegenheden op aangesproken door de directeur J. L. M.. Het personeel werd samengeroepen en de directeur vertelde dat hij problemen had met het medische team – dat bestond uit u en uw collega L. M. die eveneens weigerde een rood hemd te dragen, omdat jullie niet akkoord waren met de regering. Hij zei dat jullie verraders waren in bijzijn van het hele team. U en L. M. reageerden door te zeggen dat het feit dat jullie niet akkoord waren met zijn politieke ideologie niet wilde zeggen dat jullie verraders waren. Dit scenario herhaalde zich drie keer in tien dagen. U heeft uiteindelijk nooit een rood hemd gedragen en dit heeft verder geen gevolgen meer voor u gehad. Daarenboven moest u vanaf diezelfde maand deelnemen aan een militaire opstelling en daarbij de hymne zingen waarin gezegd wordt ‘leve Chavez en het vaderland volgt’. Het personeel diende dit elke maandag te doen. U vertelde de directeur dat u geen militair lid was maar een burger en dat u niet wilde deelnemen. U zei hem zelfs dat Chavez dood was en als hij zo doorgaat dat hij dan het vaderland zou verwoesten. De directeur was woedend en beval u om het instituut te verlaten. U en L. M. mochten een week niet komen werken maar werden wel doorbetaald tijdens deze periode. De volgende keren dat die militaire opstelling plaatsvond, nam u er niet aan deel. U werd hiervoor niet gestraft. U en L. M. hadden immers contact gelegd met Betty Labrador, de regionale directrice van de medische afdeling. Zij had met de directeur gesproken en geregeld dat jullie weer toegang kregen tot de afdeling. Op 28 oktober 2017 moest u deelnemen aan een regeringsgezinde mars. U was hiervan pas op de hoogte toen u de autobussen zag aankomen. U en L. M. weigerden om deel te nemen. De directeur was woedend en dreigde ermee dat hij jullie zou ontslaan. Jullie zeiden hem dat dat geen ontslagmotief was. Onderdirecteur Carlos Torres die er ook bij was bedreigde L. M. met de dood. U werd door de directeur naar de urgentiedienst gestuurd. Dit bleek niet echt te zijn. Eens daar werd u omsingeld en bedreigd door de gevangenen die wapens hadden gedurende 8 à 10 uur tot 10 uur 's avonds. De bewakers keken van op een afstand toe en deden niets. De dag nadien ging u niet werken. U was immers getraumatiseerd door de bedreigingen en had gevreesd dat ze u zouden doden. De volgende dag kreeg u een brief van de directeur waarin stond dat u een dag niet aanwezig was geweest op het werk. Die dag keerde u terug naar uw werk. In mei 2018 moesten jullie opnieuw deelnemen aan een regeringsgezinde mars. Opnieuw weigerden u en L. M. om deel te nemen. Er werd weer gedreigd met ontslag. De dag nadien kreeg u een briefje waarop stond “Als je niet op de bus stapt, zie dat je er dan ook niet voor gaat staan.” U besteedde hier niet veel aandacht aan. Twee à drie weken later, op 9 juni 2018 had u een ongeluk met uw moto. Een vrachtwagen botste tegen u en vluchtte nadien weg. Er kwam geen brandweer of politie ter plaatse. U werd naar het ziekenhuis gebracht door een taxichauffeur. Een collega, D. C. was getuige. Zij hield uw moto bij en nam twee à drie weken na het ongeval contact met u op. Op de dag van het ongeval kwamen E. en D., respectievelijk de regionale directeur van de strafinstelling en een boodschapper van de gevangenis la Cepella, bij u op bezoek in het ziekenhuis. Ze vroegen u of u nog leefde en gingen daarna weg. U leidt hieruit af dat het ongeluk misschien niet uitgedraaid was zoals zij gepland hadden. U bezorgde een medisch verslag aan uw werkgever.

Ongeveer 40 à 45 dagen na het ongeval ging u opnieuw aan de slag in de gevangenis. De dag nadat u opnieuw begon, rond 15 à 20 augustus 2018, kreeg u een nota waarin stond dat katten zes levens hebben maar niet altijd op hun pootjes terecht komen. U raakte in paniek en vroeg vakantie. In eerste instantie weigerde men u verlof toe te kennen, maar uiteindelijk kreeg u 15 dagen later toch verlof toegekend. Op 10 september 2018, de dag dat u de brief kreeg om op vakantie te kunnen gaan, kreeg u een derde dreigbrief. U vertrok onmiddellijk. Uw vakantie was gepland van 10 september 2018 tot 4 oktober 2018. Toen u ongeveer een week vakantie had, kwamen er personen naar uw huis op een moment dat u niet thuis was. Uw moeder verwittigde u en zei dat u niet naar huis mocht komen. Er waren immers twee mannen die zich voordeden alsof ze politieagenten waren en die u wilden aanhouden omdat u een of andere misdaad begaan zou hebben. U belde naar een collega bij de CICPC in Guanare om na te gaan of er beschuldigingen tegen u waren.

Hij zei u dat er geen informatie over te vinden was en dat de personen die langskwamen geen personen van de regering waren. Sindsdien verbleef u gedurende twee weken in de kerk van de urbanisatie Francisco de Miranda. Toen u op een dag naar buiten ging samen met uw neef om ergens iets te gaan eten, kwam er een bestelwagen voorbij. Die stopte bruusk toen hij u zag en u vluchtte weg. U wist te ontkomen en ging nadien terug naar de kerk. Een week later, op 3 oktober 2018 vertrok u uit Venezuela. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 5 oktober 2018. Uw vriendin M. R. L. (O.V. X) hielp u om uw reis te bekostigen.

Twee weken na uw aankomst in België, kwamen er mannen naar uw huis. Ze gingen naar uw kamer en namen alle documenten en uw computer mee. Ze bedreigden uw moeder en zeiden haar dat als u niet zou opduiken dat zij daar dan de gevolgen van zou dragen.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u gemarteld en gedood te worden door de regering. Bovendien vreest u als landsverrader beschouwd te worden. U vreest ook dat er wraakacties tegen u genomen zouden kunnen worden omdat u evangelistisch christen bent.

Uw vriendin O. R. M. L. (O.V. X) met wie u anderhalf jaar een relatie heeft kwam reeds op 26 april 2018 naar België, waar ze op 15 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader van haar verzoek besloot het CGVS over te gaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door haar beweerde vervolgingsvrees bij terugkeer naar Venezuela.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel paspoort voor en kopieën van de volgende documenten: uw carnet de la patria, uw PSUV kaart, een foto, een stapel documenten met betrekking tot uw reisweg, een attest van uw tewerkstelling, artikels over het dragen van uniformen op het werk, documenten inzake uw studies, een vaccinatiedocument, drie dreigbrieven die u kreeg, uw notities aangaande uw verzoek om internationale bescherming, een document over een betaling, documenten met betrekking tot bankzaken, een stapel medische documenten, een stapel artikels waaronder een artikel inzake de aankondiging van Maduro waarin hij vraagt om iedereen die samenkomt om tegen de corruptie van het regime te bidden te straffen en een stapel artikels over de deelname van overheidsmedewerkers aan pro-regeringsmarsen, over de situatie in gevangenissen en over landverraad. Na uw tweede persoonlijk onderhoud stuurde u nog enkele medische documenten door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werpt u plots op dat u geheugenproblemen heeft en dat u met name moeite heeft om zich data te herinneren (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2, d.d. 9 januari 2019, p. 12). Er dient echter op gewezen te worden dat u bij de DVZ tijdens de voorafgaande procedure geen melding maakte van eventuele geheugenproblemen. Bij de vragenlijst bijzondere procedurele noden en bij het eerste persoonlijk onderhoud maakte u hier evenmin melding van. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wierp u slechts op dat u het moeilijk had met data (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1, d.d. 30 oktober 2018, p. 16). Evenwel werd vastgesteld dat u er op verschillende momenten doorheen uw verklaringen wel degelijk in slaagde naar data te verwijzen (CGSV 1, p. 5, 8, 9, 14; CGVS 2, p. 3, 7, 17, 20). En hoewel u aangaf tijdens uw tweede onderhoud dat uw geheugenproblemen niet werden opgenomen in een van de medische verslagen die u voorlegde (CGVS 2, p. 12, 13), stuurde u na uw dit onderhoud een elektronische versie van een handgeschreven medisch verslag door dat dat gewag maakt van een gematigd hersenletsel dat gepaard gaat met een bruusk en tijdelijk geheugenverlies naar aanleiding van uw ongeval op 9 juni 2018. Naast de vaststelling dat dit attest een kopie is waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan, dient te worden opgemerkt dat dit attest een gesolliciteerd karakter vertoont wat het stuk zijn objectieve bewijswaarde ontnaemt. Bovendien verduidelijkt dit attest geenszins op welke manier dit gematigd herenletsel uw verklaringen zou beïnvloeden en hoe lang het tijdelijk geheugenverlies naar aanleiding van uw ongeval op 9 juni 2018 zich manifesteerde. De documenten die u bij dit handgeschreven verslag heeft toegevoegd zijn tot slot niet leesbaar omwille van de slechte kwaliteit van de scan.

Er dient aldus besloten te worden dat u geen enkel medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*U gaf aan dat u problemen had met de **gevangenisdirectie** omdat u weigerde om de pro-regeringsgezinde koers die zij voorop stelden mee te volgen. U stelde dat u dreignota's kreeg en dat er verschillende levensbedreigende incidenten gebeurden omdat u hun politieke ideologieën niet ondersteunde (CGVS 1, p. 19). U heeft de door u beschreven problemen met de gevangenisdirectie echter niet aannemelijk weten te maken.*

Er dient immers besloten te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde gebeurtenissen die tot uw vlucht uit Venezuela geleid zouden hebben.

Uw gedrag is namelijk geenszins conform de door u beweerde dreiging, zowel niet in zijn algemeenheid op het aantal incidenten dat u de beurt viel als op de verschillende gebeurtenissen individueel. Onderstaande vaststellingen ondermijnen dan ook ten stelligste de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielmotieven.

U haalt aan dat de directeur u onder meer een week lang uw werkplaats niet meer liet betreden, ermee dreigde u te ontslaan en u op de koop toe bewust urenlang alleen liet met gewapende gevangenen, dat u enkele dreigberichten had ontvangen én een verkeersongeval hebt gehad die u zelf linkt aan uw problemen op het werk (CGVS 1, p. 11-13). Het is dan ook frappant dat u na deze toch wel talrijke ingrijpende gebeurtenissen voor uw persoon nooit uit eigen overweging gestopt bent met werken en zelf na uw vakantie nadien gewoonweg bent teruggekeerd (CGVS, p. 13). Indien u werkelijk in die mate bedreigd werd en onder druk gezet werd door uw werkgever zoals u meent, is het dan ook niet geloofwaardig dat u al die tijd voor uw werkgever zou blijven werken.

Het meest in het oog springend is de vaststelling dat u de tweede dag nadat u op initiatief van uw directeur naar de gevangenen gestuurd werd en door hen gedurende 8 à 10 uur bedreigd werd waarbij ze wapens van allerlei kaliber hanteerden en u vreesde door hen te worden gedood (CGVS 1, p. 11) toch nog naar uw werk terugkeerde. Dat u op dat moment geen ontslag nam is merkwaardig, te meer gezien u op dat moment ook nog werkte voor het ziekenhuis van M. O. (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 7). Uw verklaart dat u de kostwinner was en dat uw loon in het ziekenhuis lager was dan in de gevangenis en dat het daardoor moeilijk was om uw werk in de gevangenis stop te zetten (CGVS 2, p. 7). U zegt ook dat u angst had voor wraakacties tegen u of uw familie als u ontslag zou nemen omdat de aanhangers van maduro steeds op een misdadige manier reageren als iemand niet akkoord gaat met de ideeën van de politieke partij (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 11). Deze stelling kan u echter niet concretiseren. Zo kan u bijvoorbeeld geen voorbeeld aanbrengen van iemand op uw werk die al problemen gehad heeft omdat hij ontslag had genomen (CGVS 2, p. 11). U meent dat niemand eerder ontslag nam en dat zij die wel ontslag namen vertrokken waren uit Venezuela. In het licht van de door u beschreven feiten en angst is het echter uiterst opmerkelijk dat u uw werk in de gevangenis toch nog verderzette en vooral ook steeds publiekelijk bleef ingaan tegen de eisen van de directeur en uw politieke voorkeur steevast bleef uiten tegen hem.

Ook uw reactie op de verschillende beweerde feiten afzonderlijk is niet aannemelijk. Toen u een eerste maal geweigerd had deel te nemen aan een mars werd u, zoals hierboven reeds aangehaald nog 8 à 10 uur door gewapende gevangenen gegijzeld. Op de vraag of u na uw tweede weigering deel te nemen aan een mars bepaalde maatregelen nam, zegt u echter van niet. Het enige wat u deed is uw huis niet al te vaak meer verlaten (CGVS 1, p. 18). De volgende dag trok u echter wel al opnieuw naar het werk, waar u al meteen een dreigbrief ontving. Uw reactie op die dreigbrief is echter evenmin plausibel met de eerder gebeurde incidenten in het achterhoofd. Zo haalt u aan er niet te veel aandacht aan te hebben geschonken. U ging er namelijk vanuit dat het om een nota van een collega ging en bewaarde het onmiddellijk in een schuif (CGVS 1, p. 12, 18; CGVS 2, p. 12).

Nochtans lieten de bewoordingen op de dreignota, met name "als je niet op de bus stapt, zie dat je er dan ook niet voor gaat staan", weinig aan de verbeelding over. Dat u slechts weinig aandacht besteedde aan die nota en die eigenlijk zelfs niet opvatte als een bedreiging (CGVS 2, p. 12), is dan ook zeer opmerkelijk in het licht van de doodsb bedreigingen die uw collega L. M. enkele maanden eerder al te beurt waren gevallen (CGVS 2, p. 12) en in het licht van de gebeurtenissen in de nasleep van uw eerste weigering om aan een mars deel te nemen.

Ook uw verschillende reacties op het verkeersongeval dat u had gekregen, roepen heel wat vragen op die de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees sterk ondermijnen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geenszins heeft aangetoond dat dit voorval te wijten zou zijn aan het gevangenispersoneel. Uw veronderstelling dat zij hierachter zouden zitten omdat ze u bezochten op de dag van uw ongeluk en u vroegen of u nog leefde betreft immers een blote bewering die u niet concreet maakte (CGVS 2, p. 15). U verklaart namelijk dat niemand afwist van het ongeval maar zodra u 's avonds in het ziekenhuis was, de regionaal directeur u samen met een boodschapper kwam bezoeken. Ze zouden enkel gevraagd hebben of je nog leefde wat u in eerste instantie deed glimlachen (CGVS 2, p. 15). Onmiddellijk nadien zouden ze zijn vertrokken. Dat u uit deze feiten direct afleidt dat uw werkgever achter het ongeval zat, kan uit deze voorstelling van de feiten niet zomaar gevolgd worden. Dat u dan ook na de revalidatie na het verkeersongeluk - waarvan u dus te kennen gaf dat u hier een inmenging van het gevangenispersoneel in vermoedde (CGVS 2, p. 15) - nog terugkeerde naar de gevangenis, werpt evenzeer een smet op de geloofwaardigheid van enerzijds uw veronderstelling dat uw werkgever achter de aanslag zat en anderzijds op de geloofwaardigheid van uw problemen met uw werkgever in het algemeen. Indien u vermoedde dat er net een aanslag op uw leven gepleegd was door toedoen van uw werkgever is het niet te begrijpen dat u daar nog opnieuw aan de slag ging. U geeft aan dat u simpelweg aan het wachten was op uw vakantie die zou plaatsvinden in dezelfde maand van uw terugkeer om zo nog geld te verzamelen om te kunnen vertrekken (CGVS 2, p. 16). Dit weegt echter totaal niet op tegen de door u beweerde dreiging, gezien ze u reeds met de dood bedreigd hadden, u reeds met gewapende gevangenen hadden opgesloten en reeds gepoogd hadden u te doden in een verkeersongeval. Zelfs toen u de dag na uw terugkeer na het verkeersongeluk een dreignota kreeg waarop stond "katten hebben zes levens maar ze komen niet altijd op hun pootjes terecht", zette u uw werk verder. U stelt dat u in paniek was en dat u beseftte dat u geen tweede keer de dans zou ontspringen (CGVS 2, p. 16). Als reactie hierop vroeg u louter om uw vakantie te vervroegen, die uiteindelijk 15 dagen nadien werd toegekend (CGVS 2, p. 17). Indien u werkelijk vreesde voor uw leven kan nochtans verwacht worden dat u meer zou ondernemen dan slechts te vragen om uw vakantie te vervroegen.

Ook op het moment dat u in de kerk onderdook, stelt u gedrag dat niet conform uw vrees is. Dat u in het licht van de door u beweerde dreiging de kerk verliet samen met uw neef om iets buiten te gaan eten en om de geest eens te verruimen, is dan ook eigenaardig (CGVS 2, p. 19).

In het licht van uw problemen in de gevangenis is het ook zeer merkwaardig dat u op 20 december 2017 stopte met uw tweede baan in het universitair ziekenhuis van M. O., waar u al sinds 1 september 2013 werkzaam was (CGVS 1, p. 5). U geeft aan dat u daar stopte omdat het veel van uw tijd in beslag nam en het loon laag was (CGVS 2, p. 7). Indien u werkelijk in de clinch lag met de gevangenisdirectie omwille van uw weigering om een rood uniform te dragen, deel te nemen aan een militaire opstelling en een regeringsgezinde mars, is het opmerkelijk dat u te midden van deze ontwikkelingen uw tweede job zou opzeggen, net geen jaar voor uw vertrek uit Venezuela op 3 oktober 2018 (verklaring DVZ, d.d. 17/10/2018, vraag 31).

Vervolgens werpt de vaststelling dat uw collega L. M., die naar uw mening nog heviger en drastischer was dan uzelf, zich ook verzette tegen de beslissingen van bovenaf en steeds in discussie ging over ideologieën en daarvoor evenzeer verguisd werd door de directie (CGVS 2, p. 11-12), nog zeker tot op het moment dat u in België aankwam voor uw de gevangenis bleef werken (CGVS 2, p. 20) een smet op de door u beweerde dreiging. Indien de directie van de gevangenis daadwerkelijk komaf wilde maken met werknemers die er een andere mening op nahielden, is het opmerkelijk dat L. M. er kon blijven werken of er gewoonweg bleef werken.

Ook kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij het door u beschreven gedrag van de gevangenisdirectie. Indien ze werkelijk komaf wilden maken met werknemers die er een andere ideologische mening op nahielden, is het opmerkelijk dat ze dat niet gedaan zouden hebben, eventueel onder een ander voorwendsel.

Bovendien werd aan u op 8 oktober 2018 nog een document afgeleverd ter bewijs van uw tewerkstelling, 5 dagen na uw vertrek uit Venezuela en 4 dagen nadat u eigenlijk opnieuw moest beginnen werken na uw vakantie (CGVS 2, p. 20). Indien u werkelijk problemen zou hebben met uw werkgever, is het merkwaardig dat die u nog een dergelijk attest zou bezorgen, zoals het attest ook zelf stelt, afgeleverd op vraag van de geïnteresseerde, u dus. Dat de directeur deze daad zou stellen, na al die incidenten en uw onaangekondigd vertrek is weinig geloofwaardig. Uw verklaring ze u niet van de tewerkstellingslijst konden halen omdat u geen ontslag had ingediend (CGSV 2, p. 23) weerlegt deze vaststelling niet. Dat u bovendien nog contact opzoekt met de instelling en de personen die u net uw land van herkomst hebben doen uitvluchten, kan niet begrepen worden en ondermijnt alweer uw effectieve vrees voor vervolging omwille van die instelling en die personen.

Verder kan nog opgemerkt worden dat het eigenaardig is dat uw moeder aan wie uw belagers twee weken na uw komst naar België zeiden dat zij de gevolgen zou dragen als u niet zou opduiken, geen problemen meer gehad zou hebben (CGVS 2, p. 21). Het is opmerkelijk dat deze bedreigingen zonder gevolg bleven. Overigens kan aangestipt worden dat uw moeder nog steeds op hetzelfde adres woont als op het moment waarop ze de bedreigingen kreeg (CGVS 1, p. 6), hetgeen in het licht van voorgaande bedreigingen merkwaardig is.

Uit voorgaande vaststellingen dient dan ook afgeleid te worden dat u er allerminst in bent geslaagd om uw rebellerende praktijken binnen de gevangenis en de daaruit volgende vervolgingsvrees ten opzichte van de gevangenisdirectie aannemelijk te maken.

Naast de problemen met de gevangenisdirectie stelt u te vrezen om bij een eventuele terugkeer naar Venezuela gearresteerd te worden als **landverrader** omdat u het land verlaten heeft (CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 23, 24). Er dient echter besloten te worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zou hebben met de regering en dat u voor uw vertrek in de negatieve aandacht van de autoriteiten zou hebben gestaan. U verklaart niet politiek actief te zijn geweest in Venezuela (CGVS 1, p. 8). U beschikt over een carnet de la patria en over een kaart van de overheidspartij PSUV. Gezien de door u beschreven problemen met de gevangenisdirectie niet aannemelijk zijn, kan ook hieruit geen indicatie afgeleid worden waarom u in het vizier van de overheid zou lopen bij terugkeer. Bovendien kan opgemerkt worden dat u navraag deed bij een vriend die bij de CICPC werkte om na te gaan of er beschuldigingen tegen u waren en dat die u zei dat er geen informatie over u te vinden was en dat er niemand naar u gestuurd werd (CGVS 2, p. 19). Verder kan ook opmerkt worden dat, indien u werkelijk in het vizier van de overheid gelopen zou zijn, het opmerkelijk is dat deze u nog een verlenging van uw paspoort toekende in mei 2018 en dat u op legale wijze met uw eigen paspoort het land heeft kunnen verlaten.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze

gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Zoals eerder aangetoond in deze beslissing heeft u niet aannemelijk gemaakt over een dergelijk profiel te beschikken. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Meermaals gepeild naar indicaties dat u persoonlijk als landverrader beschouwd zou worden, zegt u in eerste instantie uiterst algemeen dat mensen vermoord worden zonder proces (CGVS 2, p. 24) om vervolgens in tweede instantie te verwijzen naar uw problemen met J. L. M. (CGVS 2, p. 24). Zoals eerder aangegeven wist u uw problemen met de gevangenisdirectie echter niet aannemelijk te maken.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Tot slot vreest u als **evangelistisch christen** slachtoffer te worden van wraakacties (CGVS 2, p. 24), dient opgemerkt te worden dat u dit niet aannemelijk heeft kunnen maken. U legt hieromtrent een artikel voor waarin staat dat Maduro vraagt dat evangelistische christenen die samen publiek bidden tegen de corruptie van de regering gestraft worden. Evenwel maakt u niet aannemelijk dat u hierdoor persoonlijk geviséerd zou worden. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u nooit politiek actief was (CGVS 1, p. 8). U stelde aan dat u als evangelistisch christen niet deelnam aan marsen omdat in de bijbel geschreven staat dat u de autoriteiten moet respecteren en moet bidden voor hen (CGVS 1, p. 11, 15). Dit standpunt verschilt danig van de vermelde christenen in het artikel die tegen de regering bidden. Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09,

M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. In casu werd immers vastgesteld dat u een diploma in de verpleegkunde heeft (CGVS 1, p. 5). Daarenboven heeft u reeds werkervaring sinds september 2013 tot december 2017 in het ziekenhuis M. O. en werkte u ook in de gevangenis la cepella van augustus 2015 tot uw vertrek (CGVS 1, p. 5). Er zijn ook geen redenen om aan te nemen waarom u niet in de privésector aan de slag zou kunnen gaan bij terugkeer naar Venezuela. Gevraagd naar uw levensomstandigheden toen u in Venezuela woonde gaf u overigens aan dat die stabiel waren en dat u zich goed kon redden (CGVS 1, p. 6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en de documenten inzake uw studies bevestigen louter uw identiteit en studieniveau, die hier niet ter discussie staan. Uw carnet de la patria en uw PSUV kaart tonen aan dat u deze kaarten ontvangen heeft maar niet in welke omstandigheden u deze kaarten kreeg. Het attest van uw tewerkstelling bevestigt uw tewerkstelling maar verder is er geen informatie uit af te leiden aangaande de beweerde problemen die u bij uw tewerkstelling had. Over de foto die u voorlegt en waarvan u zegt dat u ermee wilt aantonen dat u onder druk gezet werd om een foto te nemen om te bewijzen dat u ten gunste van de regering stemde (CGVS 2, p. 22) dient opgemerkt te worden dat deze slechts vaag is en een man bij een doos toont en dat deze evenmin de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan herstellen. Uw vaccinatiedocument en de documenten aangaande uw reisweg hebben geen betrekking op uw problemen bij terugkeer naar Venezuela. De algemene informatie die u neerlegt over het dragen van een uniform op het werk heeft geen betrekking op de beweerde problemen die u ondervond omdat u weigerde een rood uniform te dragen. De drie dreigbrieven die u kreeg slagen er geenszins in om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Het betreffen bovendien louter kopieën, waardoor de echtheid van deze documenten niet kan worden nagegaan. Bovendien kunnen deze documenten op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Uw notities aangaande uw verzoek om internationale bescherming, waarin u uw motieven in bulletpoints samenvat wijzigen voorgaande appreciatie niet. Ook het document aangaande een betaling en het document aangaande bankzaken werpen hier geen licht op. Het document aangaande uw bankzaken heeft slechts betrekking op de periode augustus en september 2018. Aan de door u beweerde vermindering van uw loon van 1970 naar 193 kunnen meerdere oorzaken aan de grondslag liggen (CGVS 1, p. 13). Dat men uw loon verminderde omdat men schrik had dat u het land zou verlaten heeft u dan ook niet aangetoond. Over de medische documenten, waarvan meerdere, zoals eerder aangehaald, niet leesbaar zijn, moet worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Venezuela heeft verlaten, te meer daar er aan de door ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Het attest betreffende uw geheugenproblemen werd eerder reeds uitvoerig besproken. Inzake de nog niet besproken artikels die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat u op de vraag of u er persoonlijk in voorkomt aanhaalt dat deze allen betrekkingen hebben op zaken die zich voordoen op nationaal niveau (CGVS 2, p. 23), aldus op de algemene situatie in Venezuela, wat ook reeds werd meegenomen in de beoordeling van het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM").

Met betrekking tot de onveiligheid wijst verzoeker er op dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente *"COI Focus: Venezuela – Situation sécuritaire"* van april 2019 bevestigt dat dit nog steeds het geval is. Hij citeert een aantal paragrafen uit de COI Focus van april 2018 waaruit blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende benden geweld plegen in absolute straffeloosheid. Voorts zijn er *"colectivos"* die als *"véritable groupe paramilitaire du Vénézuéla"* worden beschreven (COI Focus, p. 17) en blijkt uit de COI Focus van april 2019 (p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar *"New-York Times, Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président, April 22, 2017"*).

Met betrekking tot de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie stelt verzoeker dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld van de politie tegen burgers melden. Hij stelt, met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, *"Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro"*, van 20 februari 2019, dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan manifestaties en dat buitengerechterlijke executies; intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Hij stelt dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat *"mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familie leden"* (met verwijzing naar Human Rights Watch, *"Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused"* van 9 januari 2019). Verder verwijst hij naar pagina's 21, 23 en 24 van de *"COI Focus Vénézuéla – Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun *"onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is"* en dat ook mensenrechtenverdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Verder betoogt hij dat sinds 2017 burgers *"niet langer door gewone rechterlijke systeem [worden] beoordeeld, maar door militaire rechtbanken"*.

Met betrekking tot de recente politieke veranderingen en erge spanningen wijst verzoeker er op dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat *"de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar"*. Hij wijst er verder op dat de regering van Nicolas Maduro ordetroepen heeft ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië *"om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt"* (met verwijzing naar The Guardian, *"US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain"* van 17 februari 2019); dat volgens de verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo *"zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld"*, wat *"de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt"* (met verwijzing naar BBC News, *"Venezuela crisis: President Maduro's days numbered" – Mike Pompeo"* van 24 februari 2019) en dat Rusland op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas heeft gestuurd waardoor het *"risico op een militaire confrontatie dus [blijft] bestaan"*.

Met betrekking tot de situatie van terugkeerders naar Venezuela stelt verzoeker dat uit *"de laatste Coi Focus 'Le retour des ressortissants Vénézuéliens'"* van 10/01/2019 blijkt dat er geen betrouwbare informatie is betreffende de situatie van gedwongen terugkeerders. Meerder bronnen bevestigen echter dat sommige terugkeerders, bijzondere diegene die hun oppositie openlijk geuit hebben, vervolgd

worden en problemen ondervinden bij terugkeer. Dit Coi Focus wordt helaas niet aan het administratief dossier toegevoegd (hoewel het al sinds januari 2019 toegankelijk werd voor de CGVS) en is niet beschikbaar online (de raad van verzoeker heeft dit Coi Focus in een andere dossier lezen kunnen). De grootste voorzichtigheid moest dus toegepast worden, bijzonders aangezien de gespannen actuele politieke zowel als socio-economische situatie in Venezuela, en de laatste golf van repressie tegen de oppositie volgend de protest marsen van 21-25 januari 2019".

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voert verzoeker aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoeker duidelijk aangeven dat *"de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt"*. Verzoeker wijst hieromtrent ondermeer op het feit dat *"over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed [is]"* (met verwijzing naar *"COI Focus Vénézuëla - Situation sécuritaire"* van 20 april 2018, p. 34); dat *"bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoegrens [leeft]"* (met verwijzing naar The New Yorker, *"Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point"* van 22 februari 2019); dat er herhaaldelijk langdurige stroom tekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basis diensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt (met verwijzing naar BBC News, *"Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom"* van 9 maart 2019) en dat *"de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer niet meer [werken]"* (met verwijzing naar COI Focus, p. 45). Verder stelt verzoeker dat *"vrouwen en kinderen bijzonder hard getroffen [worden] door ondervoeding"* en dat schoolbezoek van kinderen vermindert wegens de moeilijke situatie (met verwijzing naar The Washington Post, *"Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation"* van 28 mei 2019) en verwijst naar de COI Focus van 2018 met betrekking tot *"het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten"* (COI Focus, p. 40-41).

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoekster naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten en dat ook de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela geanalyseerd moeten worden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna *"Handvest"*).

Hij stelt dat de motieven van de commissaris-generaal onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en betwist met betrekking tot het neergelegde medisch attest dat het een gesolliciteerd karakter zou hebben. Met verwijzing naar het arrest 107 171 van de Raad van 24 juli 2013 dat het CGVS het attest niet zonder verder onderzoek had moeten verwerpen. Hij verbaast zich verder over het feit dat het CGVS stelt dat het niet duidelijk zou zijn hoe zijn hersenletsel zijn verklaringen beïnvloed zou hebben aangezien hij tijdens het gehoor had verklaard dat hij veel problemen heeft met data en zijn geheugen en dat zijn hersenletsel in die mate zijn verklaringen heeft beïnvloed. Hij stelt te zullen proberen om het origineel document door te sturen.

Met betrekking tot de problemen van verzoeker met de gevangenisdirectie en zijn gedrag in dit verband antwoordt verzoeker op de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing dat hij *"kostwinner is van zijn familie, zijn ouders rekenen met hem voor het overleven van de familie. Zijn ouders zelfs krijgen alleen een zeer kleine pensioen van de stad, die onvoldoende is om de familie te voeden. Hij bevestigt ook dat hij wraakacties vreesde, sinds hij zijn verzet openlijk getoond had. Hoewel hij geen voorbeeld van een collega noemen die problemen kreeg omdat hij ontslag had genomen van zijn werk, worden tegenstanders van de regering dagelijks aangehouden . Zoals in de hierboven vermeldde bronnen aangetoond wordt, worden zelfs mensen vermoed van verzet en hun familie gearresteerd. Hij was dus onder druk, en hoewel hij zich zelfs forceren moest om terug te keren had hij geen echte keuze. Bovendien heeft verzoeker veel details gegeven over de 10 uren waar hij in de gevangenis met de gevangene zat die hem bedreigden (CGVS 2 p.10)."*

Wat betreft de stelling van het CGVS dat hij aan de eerste dreignota die hij vond niet te veel aandacht besteed heeft, stelt verzoeker dat hij heeft uitgelegd dat hij *"zijn kantoor met een collega deelde, en hij dacht dat die briefje van hem was. Bovendien ment verwerende partij dat het feit dat de regionaal directeur van zijn werkgever hem in het ziekenhuis bezocht heeft om na te gaan om hij nog leefde en daarna onmiddellijk vertrokken is, geenszins aantoonde dat het verkeersongeval te wijten is aan zijn werkgever. Verzoeker benadrukt echter dat het feit dat geen politie nog brandweer kwam naar de plek waar hij overgereden werd door de autobus, en dat de directeur dezelfde dag nog kwam nagaan of hij het overleefd had, een sterk teken is dat dit inderdaad een gepland "ongeval" was. Aangezien zijn problemen met zijn werkgever, concludeert hij logischerwijze dat zij de auteurs zijn. Verder bevestigt verzoeker dat hij terug gekeerd is naar zijn werk na dit "ongeval", omdat hij van plan was om het land te verlaten. Hij had geen keuze en moest voor zijn familie zorgen. Bovendien moest hij nog geld sparen om vertrekken te kunnen. Hij was van plan om snel vakantie te vragen (wat hij ook deed), zodat hij een bijkomend vakantie geld zou krijgen om zijn vliegtuig ticket kopen te kunnen. Trouwens meent de CGVS dat het eigenaardig is dat verzoeker de kerk waar hij onderdoken was verlaten heeft om eten te gaan halen. Echter had verzoeker verklaard dat hij de kerk alleen een keer verlaten heeft (CGVS 2 pl 8). Hij kon niet steeds eten krijgen in de kerk, en moest zich voeden. Dit grief is te streng en moet verworpen worden. Verder beweert de CGVS ook dat het merkwaardig is dat verzoeker met zijn tweede baan aan het ziekenhuis stopte, in het licht van zijn problemen met de gevangenis directie. Nochtans heeft verzoeker dit baan verlaten voordat zijn problemen met de gevangenis directie erger werden (voor de dreigbrieven, ongeval...). Hij bevestigt dat dit baan hem weinig inkosten bracht, omdat het weinig betaalde en omdat hij de duur transport betalen moest om naar het ziekenhuis te gaan. Wat zijn collega L. M. betreft, kan verzoeker zich niet uitspreken. Verder beweert de CGVS dat het gedrag van de gevangenis directie vraagtekens roept, omdat verzoeker een bewijs van tewerkstelling gekregen heeft nadat hij baan zonder ontslag te nemen verlaten heeft. Nochtans verklaart verzoeker dat dit document elektronisch vervoegbaar is, hij moest zich alleen op zijn konto inloggen om dit attest te downloaden. Dit blijkt duidelijk uit het feit dat de ondertekening is ook elektronische is. Verwerende partij ment dan ook dat het feit dat de moeder van verzoeker niet verhuisd is na het bezoek van de mensen die verzoeker zoeken merkwaardig is. Echter heeft ze geen andere plaats waar ze wonen kan, zoals uitgelegd heeft ze zeer geringe inkomsten en kan zich niet veroorloven om een huur te betalen. Verzoeker volhardt dat hij als verrader beschouwt wordt, sinds hij openlijk zijn verzet tegen de regering getoond heeft, en het land verlaten heeft. Hoewel hij niet deelnam aan protest marsen, heeft hij aan zijn chef, ambtenaar van een openbaar dienst, openlijk een voor alle andere werknemers gezegd dat de regering het land zou verwoesten met hun beledigen. Hij is dus duidelijk in het vizier van de overheid. Verzoeker bevestigt ook dat hij met zijn eigen paspoort het land verlaten heeft kunnen. De beslissing herkent trouwens dat mensen waarvan vermoed wordt dat ze gekant tegen de regering zijn problemen ondervinden kunnen in geval van terugkeer. Nochtans valt verzoeker in deze catégorie, sinds hij openlijk zijn verzet getoond heeft".*

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing inzake verzoekers socio-economische situatie stelt hij dat geen baan zou vinden, zeker niet in de openbare sector omdat hij *"blacklisted"* is in het systeem en ook niet in de privé-sector, *"waar sowieso geen baan te vinden is"*.

Verzoeker stelt vervolgens dat hoewel het CGVS zonder twijfel op de hoogte is van de reusachtige inflatie in Venezuela, er blijkbaar absoluut geen rekening mee wordt gehouden hoewel dit voor *"vele burgers ondervoeding betekent"* (met verwijzing naar The Guardian, *"Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent"*, 25/06/2018). Verzoeker stelt dat hij het gebrek aan levensmiddelen, medicijnen en de hoge onveiligheid in Venezuela vreest en verwijst naar de hoger vermelde bronnen die bevestigen dat het de Venezolaanse bevolking aan elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorgen en huisvesting ontbreekt en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op verbetering van de situatie (met verwijzing naar arrest 215 179 van de Raad). Hij stelt dat de COI Focus in het dossier niets meldt over de socio-economische situatie en meent dat dit *"een indicatie is, op zijn minst, dat de situatie zich niet verbeterd heeft. Verschillende objectieve (zie hierboven) bronnen bevestigen dat de socio-economische omstandigheden in Venezuela nog steeds precaire en ernstig verontrustend zijn. We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt"*.

Verzoeker besluit dat zijn verklaringen als aannemelijk en geloofwaardig moeten beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel en dat de commissaris-generaal onmogelijk met *"alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale*

bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij".

Verzoeker vraagt in hoofdorde de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling; in ondergeschikte orde de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen voor bijkomend onderzoek voor bijkomend onderzoek, onder meer, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie van de regering, en de erge onveiligheidssituatie.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>;
5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>;
7. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>;
8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>;
9. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriscr-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094 ;
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;
11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
12. BBC News, Venezuela crisis: Président Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>;
13. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-food-crisis-reaches-a-breaking-point>;
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>;
15. The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a génération", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45.

Verzoeker legt ter terechtzitting een eerste aanvullende nota neer waarin de aandacht wordt gevestigd op nieuwe ontwikkelingen in de situatie in Venezuela en met betrekking tot de colectivos, hoofdzakelijk gebaseerd op de COI Focus "Venezuela – Situation sécuritaire" van april 2019, ACAPS "Venezuela. Situational update and 2019 outlook", Venezuela briefing note", March 2013; Al Jazeera, "Venezuela in crisis: All the latest updates", 25/03/2019; VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017; RTBF, "Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire

des USA si necessaire", 09/02/2019, The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019; The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a génération", 28/05/2019 en UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN Human Rights experts warn", 9 February 2018.

Verzoeker legt ter terechtzitting ook een tweede aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht die verklaringen van verzoekende partij aangaande de socio-economische situatie van de familie en van de verzoeker zelf staven: (1) Verklaring van de moeder en van de zus van verzoekende partij met vertaling naar het Nederlands; (2) a) en b) Rekeninguittreksel waaruit blijkt dat verzoekende partij maandelijks geld naar zijn familie stuurt; (3) a) en b) Factuur medische kosten van de moeder; (4) en (5) Rekeninguittreksel en overschrijvingen naar de familie.

2.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 9 januari 2020 neer waaraan de volgende landeninformatie is toegevoegd: "COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019 (internet link); "COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019 (internet link) en "COI Focus Venezuela Situation socio-économique" van 20 april 2018.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatie richtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van het asielrelaas van verzoeker kan worden samengevat als volgt. Volgens zijn verklaringen werkte verzoeker in een universitair ziekenhuis van september 2013 tot december 2017 en in de gevangenis van augustus 2015 tot september 2018. Zijn problemen begonnen toen hij werd gevraagd in oktober of november 2017 een rood hemd te dragen bij zijn werk in de gevangenis maar dit weigerde en daarop werd aangesproken door de directeur van de gevangenis die het personeel samenriep en verklaarde dat hij problemen had met het medische team, bestaande uit verzoeker en zijn collega die ook weigerde een rood hemd te dragen. Verzoeker weigerde ook deel te nemen aan de militaire opstellingen waarbij de lof van Chavez moest gezongen worden en zei aan de directeur dat hij een burger was en dat Chavez dood was en dat het vaderland zou verwoest worden indien het zo doorgaat waarna de directeur woedend werd en verzoeker beval om de gevangenis te verlaten. Verzoeker en zijn collega werden opgedragen gedurende een week niet te komen werken. Toen verzoeker op 28 oktober 2017 moest deelnemen aan een regeringsgezinde mars, weigerden hij en zijn collega, waarna zijn collega met de dood werd bedreigd. Verzoeker werd naar de urgentiedienst gestuurd maar daar aangekomen begreep hij dat het om een valstrik ging want hij werd omsingeld en bedreigd door gewapende gevangenen van 8 à 10 uur 's morgens tot 10 uur 's avonds terwijl de bewakers niet ingrepen. Verzoeker bleef een dag thuis omwille van de traumatische gebeurtenis maar ging de dag erna opnieuw werken nadat hij een brief van de directeur had gekregen dat hij een dag niet aanwezig was geweest op het werk. In mei 2018 weigerden verzoeker en zijn collega opnieuw om deel te nemen aan een regeringsgezinde mars en de dag nadien kreeg verzoeker een eerste anoniem dreigbriefje. Twee tot drie weken later had verzoeker een ongeluk met zijn motor en werd hij naar het ziekenhuis gebracht door een taxichauffeur. Diezelfde dag nog kwamen twee personeelsleden van de gevangenis naar het ziekenhuis om te informeren of hij nog leefde, waaruit verzoeker afleidde dat het ongeval niet de door hen gehoopte afloop had gekend. Toen hij opnieuw begon te werken in de gevangenis, kreeg hij de dag erna opnieuw een anonieme nota, waarin gezinspeeld werd op het feit dat hem iets zou kunnen overkomen. Hij raakte in paniek en vroeg verlof aan dat hem uiteindelijk werd toegestaan. Op 10 september 2018, de dag dat hij met vakantie zou gaan, ontving hij een derde anonieme dreigbrief waarna hij onmiddellijk vertrok. Na een week vakantie kwamen er twee mensen bij hem thuis toen hij er niet was die zich voordeden als politieagenten en die hem wilden aanhouden. Zijn moeder verwittigde hem dat hij niet naar huis mocht komen en sindsdien verbleef hij in de kerk van een urbanisatie. Toen hij evenwel op een dag naar buiten ging met zijn neef om iets te eten stopte een bestelwagen bruusk toen hij verzoeker zag en verzoeker vluchtte weg. Een week later vertrok hij uit Venezuela op 3 oktober 2018. Twee weken later kwamen er twee mannen naar zijn huis die al zijn documenten en computer meenamen en zijn moeder bedreigden.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier komt de Raad tot de volgende vaststellingen inzake verzoekers vluchtmotieven.

Vooraleer in te gaan op verzoekers vluchtmotieven en de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent past het na te gaan of en in welke mate hierbij rekening moet worden gehouden met verzoekers verklaring tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij geheugenproblemen heeft en moeite heeft zich data te herinneren. Uit de vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* DVZ (administratief dossier stuk 22) blijkt dat bij de vraag of er volgens verzoeker bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of deelname aan de procedure *“geen”* staat vermeld. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud in oktober 2018 bij het CGVS maakt verzoeker geen verwijzing naar het feit dat hij geheugenproblemen zou hebben, inclusief het gedeelte waar hij uiteenzet welke letsels hij had opgelopen na zijn motorongeluk (gehoorverslag CGVS 1, p. 18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud in januari 2019 verklaart hij ongeveer halverwege, nadat hij gevraagd wordt te vertellen over het verkeersongeluk: *“Wel, om eerlijk te zijn heb ik problemen met data. Ik heb daar twijfels over omdat het mij moeite kost om me dat te herinneren, want ik heb een*

slag gekregen op het hoofd” en op de vraag of er documenten zijn die zijn geheugenproblemen staven stelt hij dat “blijkbaar is dit niet geregistreerd in het medisch verslag en het was heel moeilijk” en dat “het moet mogelijk zijn om de beelden op te vragen van de scan of vragen dat ze me opnieuw details bezorgen van dat verslag” en op de vraag waarom het zoveel moeite kostte om een medisch verslag te bekomen dat “mijn tante werkt in het hospitaal waar ik opgevangen werd en zelfs aan haar weigerden ze om dat af te leveren. Ze konden geen geloofwaardige reden daarvoor geven. Nadien vroeg ze aan de dokter om a.u.b. opnieuw een verslag op te stellen en zo kon ik de beelden verkrijgen” (gehoorverslag CGVS 2, p. 13). Verder heeft zijn advocaat op 16 januari 2019 een elektronische versie van de medische documenten die hij al had neergelegd, opgestuurd en een Nederlandse vertaling van een gescand handgeschreven document getiteld “Medisch verslag” dat als diagnose onder meer vermeldt “gematigd hersenletsel” en “globale amnesie van voorbijgaande aard”, dat niet gedagtekend is maar wel een stempel draagt die moeilijk leesbaar is (administratief dossier, stukken 42-43).

De Raad stelt vast dat de voorgelegde documenten kopieën zijn en dat enkel het handgeschreven medisch verslag naar het Nederlands vertaald is, zodat de Raad de andere in het Spaans opgestelde en zeer moeilijk leesbare documenten niet bij zijn beoordeling kan betrekken. Los van de vraag of de documenten een al dan niet gesolliciteerd karakter hebben, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de door verzoeker neergelegde documenten geen uitsluitel geven over de mate waarin verzoeker op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan geheugenverlies leed en hoe dit zijn verklaringen heeft beïnvloed. Daar waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Franstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat geconfronteerd met een getuigenis moet nagegaan worden of de auteur kan, worden geïdentificeerd en of de inhoud ervan kan worden geverifieerd, herinnert de Raad er aan dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben en stelt bovendien vast dat het geciteerde arrest betrekking heeft op een getuigenverklaring en dat *in casu*, de auteur van het medisch verslag niet identificeerbaar is, zodat zelfs in de hypothese verdedigd door verzoeker dat dit arrest bij analogie moet worden toegepast op een kopie van een medisch attest, de door het arrest vooropgestelde toetsing niet kan gebeuren. Verzoeker kan ook niet volstaan met te verwijzen naar het feit dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard heeft veel geheugenproblemen te hebben om de stelling van het CGVS dat dit attest niet verduidelijkt op welke manier verzoekers gematigd hersenletsel zijn verklaringen zou beïnvloeden en vooral hoelang het geheugenverlies zich manifesteerde, te weerleggen. De Raad stelt vast dat het door verzoeker voorgelegde handgeschreven verslag het heeft over een “globale amnesie van voorbijgaande aard” en dus aangeeft dat het geheugenverlies in elk geval tijdelijk is.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden die steun vinden in het administratief dossier stelt dat *“Bovendien verduidelijkt dit attest geenszins op welke manier dit gematigd herenletsel uw verklaringen zou beïnvloeden en hoe lang het tijdelijk geheugenverlies naar aanleiding van uw ongeval op 9 juni 2018 zich manifesteerde. De documenten die u bij dit handgeschreven verslag heeft toegevoegd zijn tot slot niet leesbaar omwille van de slechte kwaliteit van de scan. Er dient aldus besloten te worden dat u geen enkel medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen”*.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen met betrekking tot de problemen die hij zou hebben gehad met de gevangenisdirectie en zijn reactie op de verschillende incidenten en dreigbrieven die hij ontving stelt de Raad vast dat verzoeker, geconfronteerd met de vaststelling van de protection officer dat het eigenaardig is dat hij verder bleef werken voor de gevangenis na de diverse bedreigingen en al na één dag nadat hij een hele dag werd gegijzeld in de gevangenis zonder dat de bewakers ingrepen, al terug begon te werken in de gevangenis; verklaart dat hij geen ontslag nam *“uit angst dat ze repressie zouden ondernemen tegen mij of mijn familie”*, en dat gevraagd om welke reden ze zich zouden wreken als hij ontslag zou nemen antwoordt dat *“ze reageren altijd op hun misdadige manier wanneer iemand niet akkoord gaat met de ideeën van de politieke partij”* (gehoorverslag CGVS 2, p. 11). Waar hij in het persoonlijk onderhoud en verzoekschrift stelt dat hij de kostwinner is van de familie en dat zijn ouders op hem rekenen voor hun overleven gezien hun zeer klein pensioen, stelt de Raad vast dat dit ondersteund lijkt te worden door de documenten neergelegd ter terechtzitting met betrekking tot het geld dat hij opstuurt naar zijn familie. De Raad stelt evenwel met de commissaris-generaal vast dat gevraagd of anderen die ontslag hadden genomen ooit problemen hadden verzoeker verklaart dat niemand ooit ontslag nam en dat dit volgens hem *“omwille van dezelfde angst was”* (gehoorverslag CGVS 2, p. 11) en dat zij die wel ontslag hadden genomen vertrokken waren uit Venezuela; en dat hij geen concrete indicaties kan geven van het feit dat er wraak zou genomen worden indien hij ontslag zou nemen en heeft hij geen weet van concrete voorbeelden.

De Raad kan aannemen dat verzoeker, zelfs indien er een conflict zou geweest zijn met de gevangenisdirectie, omwille van economische redenen niet in een positie verkeerde om ontslag te nemen, maar dit toont op zich niet de waarachtigheid van de door verzoeker beschreven feiten aan, noch dat hij omwille van het weigeren het rode hemd te dragen zou worden overgeleverd aan een groep gewapende gevangenen. In die zin is de Raad van oordeel dat het feit dat verzoeker slechts één dag thuisbleef na de gijzeling in de gevangenis en daarna verder bleef werken niet strookt met het beeld dat verzoeker tracht te creëren dat hij omwille van zijn weigering het rode hemd te dragen en aan manifestaties deel te nemen met de dood zou zijn bedreigd, zeker nu de gijzeling plaatsvond nadat zijn collega L.M. met de dood werd bedreigd. Ook de kopieën van foto's van de dreigbrieven die verzoeker neerlegt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover niet herstellen nu het louter om kopieën gaat, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en deze door om het even wie op om het even welk moment hadden kunnen worden geschreven, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker na zijn verblijf in het ziekenhuis omwille van een motorongeluk waarvan verzoeker beweert dat zijn werkgever er achter zat, en nadat twee collega's kwamen informeren of hij nog leefde, nog terugkeerde naar de gevangenis om er te werken. Waar verzoeker stelt dat hij op dit moment al zijn vakantie aan het plannen was en zo al het vakantiegeld kon verzamelen om te vertrekken (gehoorverslag CGVS, p. 16 en verzoekschrift), biedt dit geen verklaring voor het feit dat hij, ondanks zijn vermoeden dat de gevangenisdirectie achter het motorongeluk zat en het feit dat twee personeelsleden van de gevangenis hem kwamen opzoeken in het ziekenhuis om te zien of hij nog leefde, zich toch *quasi* onmiddellijk na ontslag uit het ziekenhuis terug aanbood bij de gevangenisdirectie, er vakantie vroeg en na eerst geweigerd te zijn het toch kreeg (gehoorverslag CGVS 2, p. 16). Ook het feit dat verzoeker de dag nadat hij terug in de gevangenis begon te werken een tweede dreigbrief kreeg maar niettemin nog vijftien dagen bleef tot het moment waarop hij zijn brief getekend kreeg om met vakantie te vertrekken is moeilijk te verzoenen met zijn bewering dat hij omwille van zijn weigering het rode hemd te dragen en de lof van Chavez te zingen door de gevangenisdirectie werd geïntimideerd en met de dood bedreigd.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart ontslag te hebben genomen uit zijn tweede baan in het ziekenhuis op 20 december 2017 en bleef verder werken in de gevangenis ondanks zijn problemen met zijn andere werkgever, wat, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing opnieuw niet strookt met zijn bewering dat hij door de gevangenisdirectie werd geïntimideerd en bedreigd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij deze baan opzegde omdat het weinig betaalde en omdat het transport naar het ziekenhuis duur was en dat hij zijn andere baan verliet *“voordat zijn problemen met de gevangenisdirectie erger werden”* stelt de Raad vast dat verzoeker integendeel heeft verklaard dat hij in de gevangenis bleef werken tot aan zijn vertrek uit Venezuela (gehoorverslag CGVS 1, p. 5) en er dus wel degelijk bleef werken nadat hij door gewapende gevangenen werd gegijzeld terwijl de bewakers toekeken, hij dreigbrieven had ontvangen en het slachtoffer was geworden van een motorongeluk waarvan hij vermoedde dat de gevangenisdirectie er achter zou zitten. Verzoeker slaagt er niet in dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Tenslotte stelt de Raad, met de commissaris-generaal vast dat verzoeker verklaart dat hij op 8 oktober 2018, d.i. na zijn vertrek uit Venezuela, vanuit het gesloten centrum Caricole een bewijs van tewerkstelling in de gevangenis van zijn werkgever kon bekomen (gehoorverslag CGVS 2, p. 23). Waar verzoekers verklaring dat dit online toegankelijk is voor de werknemers niet per definitie onwaarschijnlijk lijkt; stelt de Raad tegelijk vast dat verzoeker altijd voorhiel nooit ontslag te hebben genomen (*idem*). Dit kan inderdaad verklaren waarom het document nog steeds toegankelijk was voor verzoeker na zijn vertrek uit Venezuela maar het feit dat hij zelfs na alle incidenten, waarvan de eerste plaatsvond in 2017, nog steeds niet ontslagen werd en telkens weer werd toegelaten tot de gevangenis versterkt bovenstaande vaststellingen inzake het ongeloofwaardig karakter van verzoekers beweringen dat hij omwille van zijn gebrek aan steun aan het regime door de gevangenisdirectie met de dood werd bedreigd. De verklaring van verzoeker dat hij zijn werkgever niet liet weten dat hij niet meer zou terugkomen omdat de bedreigingen van hen afkomstig waren (gehoorverslag CGVS 2, p. 20), wordt door de Raad dan ook als een loutere bewering beschouwd die bovenstaande vaststellingen niet ontkracht. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker met betrekking tot het beweerd bezoek van twee mannen aan het huis van zijn moeder zelf verklaarde dat hij *“belde naar een forensische collega bij de CICPC in Guanares en ik wilde nagaan of dat klopte dat er beschuldigingen waren tegen mij en ik vertelde hen over de gebeurtenissen met mijn moeder, dat er kerels langsgekomen waren en hij vertelde dat het niet klopte, dat er geen informatie over te vinden was en dat er niemand naar mij toe gestuurd werd, dat het geen personen waren van de regering* (gehoorverslag CGVS 2, p. 19), wat

verder het verband tussen zijn beweerde rebellie tegen de gevangenisdirectie en de beweerde bedreigingen via zijn moeder verder ondermijnt.

Deze vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat de bestreden beslissing op pertinente gronden stelt dat *“[u]it voorgaande vaststellingen dient dan ook afgeleid te worden dat u er allerm minst in bent geslaagd om uw rebellerende praktijken binnen de gevangenis en de daaruit volgende vervolgingsvrees ten opzichte van de gevangenisdirectie aannemelijk te maken”*.

Naast zijn problemen met de gevangenisdirectie vreest verzoeker bij terugkeer naar Venezuela gearresteerd of gedood te zullen worden als een *“vaderlandsverrader”* omdat hij tegen de politieke ideologie is en het land heeft verlaten, wat volgens zijn verklaringen als een misdrijf beschouwd wordt op nationaal niveau (gehoorverslag CGVS 1, p. 20). In het verzoekschrift volhardt verzoeker dat hij als verrader beschouwd wordt omdat hij openlijk zijn verzet tegen de regering getoond heeft en het land verlaten heeft en stelt dat *“hoewel hij niet deelnam aan protestmarsen, heeft hij aan zijn chef, ambtenaar van een openbare dienst, openlijk en voor alle andere werknemers gezegd dat de regering het land zou verwoesten met haar beleid. Hij is dus duidelijk in het vizier van de overheid”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoek om internationale bescherming een kopie van zijn lidkaart van de PSUV en een carnet de la patria neerlegt, waarvan hij beweert dat hij deze niet zelf wilde maar zich ertoe verplicht zag ze af te halen omdat hij anders geen toegang zou hebben tot eten, medicijnen, noch brandstoffen en dat dit niet zijn werkgever was die hem dit opdroeg maar dat dit *“een rechtstreeks bevel van de president”* was (gehoorverslag CGVS 1, p. 17). Verder verklaart hij zelf niet politiek actief te zijn geweest (gehoorverslag CGVS 1, p. 8) en blijkt nergens uit zijn verklaringen dat hij zou deelgenomen hebben aan manifestaties ter ondersteuning van de oppositie dan wel, ondanks zijn lidmaatschap van de PSUV, de oppositie op andere manieren te hebben gesteund.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen profiel als actief opposant tegen de regering kan aannemelijk maken en dat aan zijn bewering dat hij openlijk kritiek heeft geuit op de regering in aanwezigheid van de gevangenisdirectie en de andere werknemers, gezien bovenstaande vaststellingen, geen geloof kan worden gehecht. Voor zover hij stelt dat de bestreden beslissing erkent dat mensen waarvan vermoed wordt dat ze tegen de regering zijn problemen kunnen ondervinden wijst de Raad er op dat uit de informatie in het administratief dossier en in de aanvullende nota van het CGVS blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gegaan bij de repressie van opposanten en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (*Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019). De Raad stelt vast dat de landeninformatie aangebracht door verzoeker bovenstaande vaststellingen niet ontkracht nu deze in de lijn ligt van de landeninformatie in het administratief dossier en het algemene beeld bevestigt van de algemene veiligheids- en socio-economische situatie in Venezuela zonder dit te betrekken op verzoekers individuele omstandigheden en profiel.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op pertinente gronden stelt dat “[u]it de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

Tenslotte stelt de Raad vast dat waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij als evangelistisch Christen slachtoffer zal worden van wraakacties, verzoeker dit niet betwist in zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting en maakt de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot dit aspect van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker tot de zijne.

De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat ook de door verzoeker neergelegde documenten ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, met name de kopieën van zijn carnet de la patria en zijn PSUV kaart, het attest van tewerkstelling, de foto met betrekking tot de verkiezingen, zijn vaccinatiedocument, documenten met betrekking tot zijn reisweg, algemene informatie met betrekking tot het dragen van een uniform op het werk, de kopieën van drie dreigbrieven, zijn eigen notities, het document inzake een betaling en een document inzake bankzaken en zijn medische documenten de hierboven gemaakte vaststellingen niet kunnen ombuigen.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen in hoofde van verzoeker.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

2.5.2. Beoordeling

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, "[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt" en dat "[d]e [...] termen 'foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker', betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, C-465/07, "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36), Zo stelt het Hof dat uit "artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" en dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

"a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade".

"hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst" (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, en stelt in de negatieve kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en dat verzoeker geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in mensenrechtenrapporten geciteerd in de informatie aangebracht door het CGVS in de bestreden beslissing (OHCHR, "Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela" van juni 2018, Amnesty International, "Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela" van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in "COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019).

Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt hij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1. en 2.2.1. van dit arrest dat de *“situatie in de laatste maanden nog verslechterd is”, dat “de Venezolaanse bevolking lijdt aan een gebrek aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, huisvesting en dat er geen vooruitzicht is op verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren”, dat “bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoedegrens leeft” en dat er “een gebrek is aan “basis medicamenten en medisch materieel” en betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zou onderworpen worden aan “onmenselijke of vernederende levensomstandigheden”.* Meer specifiek met betrekking tot de socio-economische situatie van verzoeker stelt hij dat verzoeker geen baan zou vinden, zeker niet in het openbaar omdat hij op de zwarte lijst staat in het systeem en ook niet in de privé omdat er sowieso geen baan te vinden is en dat het CGVS geen rekening houdt met de torenhoge inflatie in Venezuela.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn nota van 4 september 2019 verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”.* De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr.43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (*EHRM, Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111*). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (*EHRM, Y. v. Rusland, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68*).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden

geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela een ernstig risico loopt zich in dergelijke situatie te bevinden. De Raad stelt vast dat verzoeker, die 35 jaar oud is, ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal kopieën neerlegt van zijn diploma's die hij behaalde aan de universiteit (administratief dossier, stuk 20), dat hij verklaarde als verpleger gewerkt te hebben in de gevangenis tot aan zijn vertrek in Venezuela en in het universitair ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 1, p. 5), dat hij een kopie van zijn carnet de la patria neerlegde, waarmee hij toegang had tot voedsel en medicijnen die door de overheid ter beschikking worden gesteld, en een kopie van zijn lidkaart van de PSUV. Bovendien verklaart hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn ouders niet meer samen zijn en dat beiden met pensioen zijn en dat zijn moeder gewerkt heeft als onderhoudspersoneel in het ziekenhuis, dat een halfzus in Colombia verblijft en een andere halfzus in het huis van zijn moeder woont in Venezuela en dat hij via zijn verloofde die ook hier in België verblijft, nog steeds in contact staat met zijn moeder (gehoorverslag CGVS 1, p. 8) en dat hij een moto bezat (gehoorverslag CGVS 2, p. 14-15). Verder legt verzoeker ter terechtzitting d.m.v. een aanvullende nota ter ondersteuning van zijn verklaringen inzake zijn socio-economische situatie een verklaring neer van zijn moeder, zus en nicht dd. 23 januari 2020 waarin zij verklaren dat zij al enkele jaren economisch afhankelijk van hem zijn en dat hij toen hij in Venezuela was de familie niet alleen onderhield maar ook medicijnen kocht die zijn moeder nodig heeft.

Hoewel de Raad geenszins de benarde economische situatie in Venezuela onderschat die alle lagen van de bevolking kan treffen, blijkt uit deze elementen genoegzaam dat verzoeker een netwerk heeft waarop hij kan terugvallen in geval van terugkeer, dat hij een hogere opleiding genoot; dat hij in het verleden gedurende verschillende jaren heeft gewerkt en kostwinner was voor de familie. Met betrekking tot de kopie van een overzicht neer van bedragen die werden overgeschreven tussen november 2019 en januari 2020 stelt de Raad vast dat dit document niet naar het Nederlands is vertaald en dat weliswaar de naam van zijn zus is vermeld maar niet de opdrachtgever van de overschrijvingen, zodat hieruit niet kan opgemaakt worden wie de overschrijvingen deed. Waar de Raad evenwel kan aannemen dat verzoeker zijn familie financieel ondersteunde toen hij in België verbleef, toont dit op zich niet aan dat verzoeker in geval van terugkeer in extreme armoede zal belanden en wijst de Raad er op dat hij over een carnet de la patria beschikte in Venezuela er geen reden is om aan te nemen dat hij deze niet opnieuw zou kunnen aanvragen indien nodig.

Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat hij louter omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela en door het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren in de onmogelijkheid zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak.

Wat betreft de twee brieven die door mevrouw L.D. rechtstreeks werden gestuurd aan de Raad en die zich in het administratief dossier bevinden, stelt de Raad vast dat deze het oordeel van de Raad niet wijzigen.

Een schending van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). De Raad is van oordeel dat de door verzoeker geciteerde bronnen de analyse van het CGVS dat het geweld overwegend gemeenrechtelijk van aard is en veelal om een specifiek doel (wraak, losgeld, macht, etc.) niet fundamenteel tegensprekt, nu sommige bronnen, zoals het rapport van OHCHR van juni 2018 dezelfde zijn als diegene waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing en andere, zoals het rapport van Amnesty International van januari 2019 betrekking heeft op een zeer korte periode en onder meer stelt dat de autoriteiten selectieve buitengerechtelijke executies als een methode van sociale controle hanteert tegen personen die op een of andere manier hebben meegedaan aan de straat protesten en dat de meest verarmde

wijken van Caracas en andere delen van het land specifiek geïndiceerd werden. Hoe dan ook kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de CGVS op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET